

Laura overwint haar angst voor het bos

Recensie

Fien Veldman

Laura van Dolron speelt haar voorstelling *Waarom ik bang ben voor het bos* in het Bostheater bij Hee. Toen ze, tijdens de voorbereidingen voor deze voorstelling, telefonisch met een Oerolmedewerker sprak en locaties kreeg aangeboden, zei ze: 'Ik wil sowieso niet in het bos spelen. Sowieso niet.'

Precies daarom speelt ze nu tussen de bomen. Mét publieksinteractie: 'Nog erger'. Van Dolron heeft namelijk besloten haar angsten te onderzoeken. Ze staat niet op het

podium, maar verkiest een plek dichterbij haar publiek, helemaal vooraan. Van Dolrons 'podium' is een vierkante meter bosgrond, haar 'voorstelling' is teruggebracht tot een vertelling.

Het bos valt niet te regisseren, en daarom is het een mooie plek. Het is er gewoon, ook als wij er niet zijn. Er zijn geen lichten, er is geen decor, er zijn geen rekwisieten. Dat is ook niet nodig: Van Dolron heeft genoeg aan zichzelf en het bos. En dus af en toe de publieksparticipatie: ze vraagt zo nu en dan iemand uit het publiek iets voor te lezen. Dat doet ze om zichzelf te trainen om de controle los te laten: om het te kunnen accepteren dat iemand

zich misschien verspreekt, of dat iemand het niet voorleest zoals zij het heeft bedacht. 'Lukt dat, Laura?', vraagt de participant. Ze moet eerlijk toegeven van niet. Het is een proces.

Van Dolron gaf zichzelf drie dagen om deze voorstelling te maken: ze kwam een paar dagen geleden op Terschelling aan met alleen de titel van het stuk. Toen werd het tijd om het antwoord op die vraag – waarom ze bang is voor het bos – te vinden. In de voorstelling maakt Van Dolron haar titel als 'stand-upfilosoof' helemaal waar. Ze reflecteert op een scherpzinnige en grappige manier op haar motivaties en angsten, en weet dat moeiteloos te

verbinden met grotere thema's, zoals de relatie tussen mens en natuur. Ze citeert Henry David Thoreau, filosoof en schrijver van *Walden*, een boek over een afgezonderd leven in het bos: 'Hoe minder je wilt, hoe rijker je bent.' Vandaar ook de minimalistische voorstelling (hoewel dit een try-out is, dus wellicht voegt ze het een en ander toe na de première). Van Dolrons oprechtheid is tijdens de gehele voorstelling voelbaar.

Het bos leert Van Dolron wat belangrijk is in haar leven en waar ze aandacht aan wil besteden. Waarom consumeren we zoveel? Waarom Netflixen we binnen op de bank, terwijl we buiten in de natuur kun-

nen zijn? Waarom zijn we naar onze camera aan het zoeken terwijl een kind haar eerste stappen zet? Het bos geeft ook een nieuwe dimensie aan onze rol, als publiek: normaal zitten we binnen, waait de wind niet door onze haren, is er geen zon die op onze gezichten schijnt, lopen we niet over een zachte bosgrond naar onze plek op de tribune. Die kleine dingen merken we nu op, omdat Van Dolron ons erop wijst. Ze leert ons voelen. Zoals het bos háár leert voelen.

▶ *Waarom ik bang ben voor het bos* door Laura van Dolron. Nog te zien op 17, 18, 19, 20, 22, 23 juni in het Bostheater op Oerol